

Η Λύτρωση

Libertalia

Το πρώτο ψηφιακό έθνος

BIBΛΙΟ Ι

Η Λύτρωση

Luc Arden

ΑΘΗΝΑ 2026

Έκδοση:

LP Development

Αφιερωμένο στη γυναίκα μου,
που δεν έπαψε ποτέ
να στηρίζει κάθε τρελό μου όνειρο.

Luc

© 2026 Luc Arden
ISBN: 978-618-6044-16-8
Πρώτη ψηφιακή έκδοση, 2026

ΤΟ ΕΡΓΟ

LIBERTALIA

Το πρώτο ψηφιακό έθνος

Το **LIBERTALIA**, του **Luc Arden**, είναι ένα ενιαίο έργο που αναπτύσσεται μέσα από **τρία ξεχωριστά βιβλία**, καθένα από τα οποία προσεγγίζει την ίδια ιδέα από διαφορετική οπτική.

BIBΛΙΟ Ι

THE SALVATION

Στο πρώτο βιβλίο, ο συγγραφέας αφηγείται την πορεία του **Mike Harris**, ενός απλού, καθημερινού ανθρώπου που αποφασίζει να αμφισβητήσει όσα θεωρούνται δεδομένα.

Αντιμέτωπος με ισχυρά συμφέροντα, δομές εξουσίας και έναν κόσμο που μοιάζει αδύνατον να αλλάξει, ο Mike επιχειρεί να μετατρέψει μια ιδέα σε όραμα: τη δημιουργία ενός κόσμου πιο ελεύθερου, πιο δίκαιου και περισσότερο ανθρώπινου.

Το **THE SALVATION** είναι η ιστορία μέσα από την οποία γεννιέται το όραμα του Libertalia.

BIBΛΙΟ ΙΙ

THE LOST CHAPTER

Στο δεύτερο βιβλίο, ο συγγραφέας χρησιμοποιεί δύο από τους βασικούς χαρακτήρες της ιστορίας —τον **Mike** και τη σύζυγό του— για να εξετάσει ένα διαφορετικό ερώτημα:

Θα μπορούσε το όραμα του Mike να γίνει πραγματικότητα μέσα στον σημερινό κόσμο;

Το **THE LOST CHAPTER** επιχειρεί να γεφυρώσει τη μυθοπλασία με την πραγματικότητα, περιγράφοντας έναν πιθανό δρόμο μέσα από τον οποίο μια ιδέα θα μπορούσε να εξελιχθεί σταδιακά σε κάτι υπαρκτό.

BIBLIO III

THE WAY TO LIBERTY

Σε τρεις τόμους

Στο τρίτο βιβλίο, το όραμα περνά από τη θεωρία στη δομή.

Ο συγγραφέας επιχειρεί να αποτυπώσει τις **αρχές, τους κανόνες και τους θεσμούς** που θα μπορούσαν να στηρίξουν έναν διαφορετικό τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας.

Μέσα από τους τρεις τόμους του **THE WAY TO LIBERTY**, εξετάζονται ζητήματα που αφορούν τη δημοκρατία, τη δικαιοσύνη, την οικονομία, την τεχνολογία, την τεχνητή νοημοσύνη, την καθημερινή ζωή και τις κοινωνικές αλλαγές που ενδέχεται να διαμορφώσουν το μέλλον.

Παράλληλα, το έργο επιχειρεί να προσεγγίσει ερωτήματα που η ταχύτητα της τεχνολογικής και κοινωνικής εξέλιξης δημιουργεί ήδη — ακόμη και όταν οι σημερινοί θεσμοί δεν έχουν προλάβει να δώσουν απαντήσεις.

Το **THE WAY TO LIBERTY** αποτελεί την προσπάθεια να μετατραπεί το όνειρο του Mike από μια ιδέα σε ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο αρχών για έναν διαφορετικό κόσμο.

Ίσως η αρχή των πάντων

Η τοποθεσία και το κράτος όπου διαδραματίζεται η ιστορία έχουν επιλεγεί τυχαία.

Ο σκοπός του βιβλίου δεν είναι απλώς να αφηγηθεί την ιστορία ενός καθημερινού ανθρώπου ή να ψυχαγωγήσει τον αναγνώστη.

Είναι να τον κάνει να σταθεί για λίγο και να αναρωτηθεί για τον κόσμο που έρχεται.

Η ζωή μας αλλάζει ήδη.

Η Τεχνητή Νοημοσύνη, η τεχνολογία, η οικονομία, η εργασία, η εξουσία, ακόμη και η ίδια η έννοια της ελευθερίας, μεταμορφώνονται με μια ταχύτητα που ίσως η ανθρωπότητα δεν έχει γνωρίσει ποτέ ξανά. Μέσα σε αυτή τη μετάβαση, το βιβλίο αυτό — μαζί με το δεύτερο βιβλίο (The Lost Chapter) και το τρίτο βιβλίο, σε τρεις τόμους (The Way to Liberty) — επιχειρεί κάτι περισσότερο από το να αφηγηθεί μια ιστορία:

Επιχειρεί να αποτελέσει έναν πιθανό οδηγό προς ένα διαφορετικό μέλλον.

Γι' αυτό και η ουσία του δεν βρίσκεται στην τελειότητα της γλώσσας ή των λέξεων. **Βρίσκεται στις ιδέες που ανασαίνουν πίσω από αυτές.**

Στα ερωτήματα που γεννούν.

**Στην αμφισβήτηση όσων σήμερα θεωρούμε
δεδομένα.**

Το ζητούμενο είναι ο αναγνώστης να μη διαβάσει
απλώς την αλλαγή, αλλά να τη **δει, να τη νιώσει και
να τη βιώσει** μέσα από την ιστορία.

Τα τρία βιβλία δεν ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν ποιο
πρέπει να είναι το μέλλον της ανθρωπότητας.
**Προτείνουν, όμως, πως ίσως υπάρχει κι ένας
διαφορετικός δρόμος.**

Ένας δρόμος προς έναν κόσμο πιο ελεύθερο, πιο
δίκαιο, πιο ανθρώπινο. Και ίσως η μεγαλύτερη ιδέα
που κρύβεται μέσα σε αυτές τις σελίδες να είναι
τελικά πολύ απλή:

**Η ελευθερία δεν αρχίζει όταν κάποιος άλλος
αλλάξει τον κόσμο για εμάς.
Αρχίζει τη στιγμή που πιστεύουμε ότι ένας
διαφορετικός κόσμος μπορεί πραγματικά να
υπάρξει.**

Αν τα τρία αυτά βιβλία καταφέρουν να κάνουν έστω
κι έναν άνθρωπο να κοιτάξει το μέλλον με
διαφορετικό βλέμμα, τότε **έχουν ήδη πετύχει κάτι
σημαντικό.**

Γιατί κάθε μεγάλη αλλαγή, πριν γίνει
πραγματικότητα, **υπήρξε πρώτα μια ιδέα.**
Και κάθε ιδέα χρειάστηκε
**κάποτε ανθρώπους που τόλμησαν να
την πιστέψουν.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Άλλη μια άδεια μέρα

Διαμέρισμα 101

Άλλη μια μέρα.

Η ίδια.

Άδεια.

Ο Mike έριξε λίγο τσάι σε μια ραγισμένη κούπα και κάθισε στο μικρό τραπέζι της κουζίνας, κοιτάζοντας τους λογαριασμούς που ήταν απλωμένοι δίπλα του σαν αποδείξεις κάποιου εγκλήματος που δεν θυμόταν να είχε διαπράξει.

Ο λογαριασμός του ρεύματος ήταν σχεδόν ίσος με τον μισθό του.

Η ασφάλεια υγείας του είχε λήξει πριν από δύο εβδομάδες.

Το ενοίκιο έπρεπε να πληρωθεί σε τέσσερις μέρες.

Στην άκρη του τραπεζιού, κάτω από έναν μαγνήτη από διακοπές που μετά βίας θυμόταν, υπήρχε μια τελική ειδοποίηση τυπωμένη με κόκκινα γράμματα. Την είχε ανοίξει το προηγούμενο βράδυ, είχε διαβάσει τις δύο πρώτες γραμμές και μετά την είχε ξαναδιπλώσει ακριβώς όπως είχε έρθει, λες και αν την επέστρεφε στο σχήμα του φακέλου της, θα μπορούσε να επιστρέψει και το πρόβλημα σε κάποιον άλλον.

Δεν μπορούσε.

Το διαμέρισμα ήταν σιωπηλό, εκτός από το χαμηλό βουητό του ψυγείου και τον μακρινό θόρυβο της κίνησης που έσπρωχνε ήδη την πόλη προς το ξημέρωμα. Κάπου έξω, οι άνθρωποι είχαν αρχίσει να κινούνται. Μηχανές που έπαιρναν μπροστά. Πόρτες που έκλειναν. Ασανσέρ που σταματούσαν σε κάθε όροφο.

Άλλος ένας στρατός κουρασμένων σωμάτων που έφευγε από τα σπίτια του για να κερδίσει αρκετά ώστε να μπορέσει να επιστρέψει σε αυτά.

Ο Mike τύλιξε και τα δύο του χέρια γύρω από την κούπα.

Το τσάι έκαιγε, αλλά το ήπιε έτσι κι αλλιώς.

Είχε σταματήσει να βάζει ζάχαρη εδώ και μήνες.

Όχι για την υγεία του.

Για τα λεφτά.

Ήταν μια γελοία οικονομία, σχεδόν τίποτα, από εκείνες που κανένας άνθρωπος με μια κανονική ζωή δεν θα πρόσεχε ποτέ. Όμως ο Mike τα πρόσεχε όλα πια. Τη ζάχαρη. Το εισιτήριο του λεωφορείου. Τη θέρμανση. Ένα δεύτερο μπουκάλι γάλα. Ένα πακέτο μπισκότα που άρεσε στα παιδιά.

Τα μικρά πράγματα είχαν γίνει αποφάσεις.

Και οι αποφάσεις είχαν γίνει ενοχές.

Στην καρέκλα δίπλα του βρισκόταν η στολή από την πρώτη του δουλειά: σκούρο παντελόνι, λευκό πουκάμισο, μαύρα παπούτσια γυαλισμένα πρόχειρα, γιατί δεν είχε πια την υπομονή να κάνει οτιδήποτε να δείχνει καλύτερο από ό,τι ήταν. Στην άλλη πλευρά του δωματίου, κρεμασμένο στο χερούλι της πόρτας του υπνοδωματίου, ήταν το μπουφάν για τη δεύτερη δουλειά του.

Delivery.

Βράδια.

Σαββατοκύριακα.

Βροχή ή ζέστη, δεν είχε σημασία. Οι άνθρωποι εξακολουθούσαν να παραγγέλνουν φαγητό. Εξακολουθούσαν να θέλουν να τους φέρνουν πράγματα γρήγορα. Εξακολουθούσαν να παραπονιούνται αν ο καφές ήταν κρύος.

Δούλεψε δύο δουλειές και ακόμα μετρούσε κέρματα.

Καμιά φορά τα μετρούσε σιωπηλά, για να μην τον ακούσει η Jane.

Καμιά φορά έκανε πως απλώς έψαχνε τις τσέπες του.

Καμιά φορά άφηνε το τελευταίο κέρμα στον πάγκο της κουζίνας, ελπίζοντας ότι κάποιος από τα παιδιά θα νόμιζε πως ήταν πάντα εκεί.

Αυτό ήταν το κομμάτι που δεν έβγαζε νόημα.

Δεν ήταν τεμπέλης. Δεν ήταν ανεύθυνος. Δεν περίμενε από κανέναν να τον σώσει. Ξυπνούσε πριν από τον ήλιο, γύριζε μετά το σκοτάδι, απαντούσε σε κάθε μήνυμα, πλήρωνε ό,τι μπορούσε, ανέβαλλε ό,τι δεν μπορούσε και ζητούσε συγγνώμη από ανθρώπους

πλουσιότερους, πιο αργούς και λιγότερο
κουρασμένους από εκείνον.

Κι όμως, κάθε μήνας τελείωνε με τον ίδιο τρόπο.

Ένας αριθμός σε μια οθόνη.

Ένα υπόλοιπο πολύ μικρό.

Μια ζωή πολύ ακριβή.

Ο Mike κοίταξε το κινητό του.

6:12 π.μ.

Είχε δεκαοκτώ λεπτά πριν χρειαστεί να φύγει.

Δεκαοκτώ λεπτά σιωπής πριν η πόλη τον πάρει
πίσω.

Άνοιξε την εφαρμογή της τράπεζας, παρόλο
που ήδη ήξερε τι θα έγραφε. Η οθόνη φόρτωνε
αργά, λες και ακόμη και το μηχάνημα ντρεπόταν
να του δείξει την αλήθεια.

Διαθέσιμο υπόλοιπο: 43,18

Το κοίταξε.

Σαράντα τρεις λίρες και δεκαοκτώ πένες.

Αυτό είχε απομείνει από είκοσι δύο μέρες δουλειάς.

Όχι αρκετά για να νιώσει ασφαλής.

Πάρα πολλά για να πει ότι δεν είχε τίποτα.

Αυτό ήταν το πιο σκληρό είδος φτώχειας: εκείνο που σε ανάγκαζε ακόμη να υπολογίζεις.

Έκλεισε την εφαρμογή.

Για μια στιγμή φαντάστηκε να πετάει το κινητό στον τοίχο και να το κάνει κομμάτια. Όχι γιατί το κινητό ήταν το πρόβλημα, αλλά γιατί ήταν το μόνο πράγμα αρκετά μικρό για να σπάσει.

Δεν μπορούσες να σπάσεις το ενοίκιο.

Δεν μπορούσες να σπάσεις τον φόρο.

Δεν μπορούσες να σπάσεις την ασφάλεια, το χρέος, τους τόκους, τα καύσιμα, το φαγητό, το ρεύμα, τα έντυπα, τα πρόστιμα, τις υπογραφές, τους κανόνες, τις ουρές αναμονής, τους κωδικούς, τις επαληθεύσεις και τα χίλια αόρατα χέρια που έμπαιναν στην τσέπη ενός ανθρώπου πριν προλάβει να αγγίξει ο ίδιος τα δικά του χρήματα.

Μπορούσες μόνο να κάθεσαι σε ένα τραπέζι και να πίνεις φτηνό τσάι.

Ο βραστήρας έκανε ένα κλικ πίσω του, παρόλο που είχε ήδη βράσει.

Ο ήχος τον έκανε να τιναχτεί.

Το μισούσε αυτό στον εαυτό του.

Τον τελευταίο καιρό, κάθε μικρός ήχος έμπαινε στο σώμα του σαν κακό νέο.

Σηκώθηκε, πήρε τον λογαριασμό του ρεύματος και τον ξαναδιάβασε. Όχι γιατί περίμενε να αλλάξει, αλλά γιατί οι άνθρωποι έχουν μια παράξενη συνήθεια να ξαναδιαβάζουν τις καταστροφές, λες και κάπου ανάμεσα στους αριθμούς μπορεί να υπάρχει έλεος.

Δεν υπήρχε.

Πληρωτέο ποσό: 1.184,76

Έβγαλε ένα σύντομο γέλιο.

Όχι αληθινό γέλιο.

Από εκείνα που βγαίνουν όταν ο θυμός δεν έχει πού να πάει.

Ο μισθός του από το ξενοδοχείο ήταν 1.220 πριν από τις κρατήσεις. Μετά τον φόρο, την ασφάλεια, τη μετακίνηση, το φαγητό και όλα τα υπόλοιπα που απαιτούσε ο κόσμος από εκείνον

για το προνόμιο να συνεχίζει να αναπνέει μέσα του, δεν έμενε σχεδόν τίποτα.

Μόνο ο λογαριασμός ήταν ένας μήνας από πρωινά.

Ένας μήνας ορθοστασίας.

Ένας μήνας γεμάτος «μάλιστα, κύριε», «όχι, κύριε», «συγγνώμη, κύριε».

Ένας μήνας να χαμογελάει σε ξένους που κοιτούσαν μέσα από αυτόν.

Άφησε το χαρτί πίσω στο τραπέζι με ασυνήθιστη προσοχή, σαν να ήταν εύθραυστο.

Μετά έριξε μια ματιά γύρω στο διαμέρισμα.

Δεν είχε τίποτα τρομερό. Αυτό ήταν το χειρότερο. Δεν ήταν κελί φυλακής. Είχε παράθυρο, καναπέ, κρεβάτι, κουζίνα, μπάνιο, ένα ράφι με βιβλία που δεν είχε ανοίξει εδώ και χρόνια. Είχε όλα όσα υποτίθεται ότι έχει μια κανονική ζωή, κι όμως έμοιαζε με δωμάτιο σχεδιασμένο μόνο για ανάρρωση ανάμεσα σε τιμωρίες.

Κοιμήσου εδώ.

Ξύπνα εδώ.